

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Узп 438/2022
02.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордне Џакула, председника већа, Јелене Ивановић и Иване Рађеновић, чланова већа, са саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., кога заступа Стојан Мићовић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 18 У 13771/20 од 15.08.2022. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Сектор за другострепени порески и царински поступак, Одељење за другострепени порески поступак Нови Сад, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 02.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другострепени порески и царински поступак, Одељење за другострепени порески поступак Нови Сад, број 433-03-00670/2018-39 од 15.06.2020. године, донетог у извршењу пресуде Управног суда У 16069/18 од 05.03.2020. године. Наведеним решењем од 15.06.2020. године, тачком првом диспозитива, одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другострепени поступак Нови Сад, број 433-467/2008-п од 05.03.2014. године, а тачком другом диспозитива, одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Решењем донетим у поступку чије се понављање тражи број 433-467/2008-п од 05.03.2014. године, одбијена је, као неоснована, жалба АА изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Зрењанин, број 433-00539/08-33 од 03.03.2008. године, а којим првостепеним решењем је одбијен, као неоснован, захтев жалиоца за повраћај

једнократног пореза на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности у износу од 30.147.610,46 динара и припадајуће камате. Ставом другим диспозитива побијане пресуде, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захеву за преиспитивње побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка која су могла бити од утицаја на решавање ствари, подносилац наводи да је Управни суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, није ценио све приложене доказе, није признао јавне исправе туженог, није дао јасне разлоге о неприхватању налаза и мишљења судског вештака, није дао разлоге о битним чињеницама, а разлози које је дао су у супротности са самим садржајем писаних доказа, па је таквим поступањем повредио чл. 33. и 74. Закона о управним споровима, у вези чл. 238, 374. став 2. тачка 12 и члан 375. Закона о парничном поступку, као и члан 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Истиче да Управни суд, иако има обавезу, не прихвата нити цени јавне исправе - доказе достављене уз захтев за понављање поступка, издате од стране Пореске управе и Министарства финансија, а којима се доказује да је Дијамант банка по налогу, у име и за рачун АА, уплатила износ од 30.147.610,40 динара, ради регулисања његове пореске обавезе. Надаље, указује и да Управни суд достављене писане доказе, и то: Аналитичку књиговодствену картицу, као и потврду Дијамант банке, Уговор о дугорочном кредиту, Одлуку кредитног одбора банке, те налоге за пренос динарских средстава Дијамант банке ад, није ценио или их је ценио у супротности са садржајем исправа, иако у њима наведени позиви на број и конто задужења, представљају доказе да је предметни износ Дијамант банка уплатила Пореској управи ради регулисања пореске обавезе подносиоца захтева. Поред тога, Управни суд, без давања јасних разлога, не прихвата ни налаз и мишљење судског вештака који представља самостално нови доказ подобан за доказивање одлучних чињеница, те погрешно цени изјаве тужиоца и сведока ББ и ВВ, којима се, у склопу садржине писаних доказа, несумњиво потврђује да је Дијамант банка у име и за рачун тужиоца уплатила новчана средства на име регулисања пореске обавезе тужиоца по основу пореза на екстра профит. Указује и на неуједначену судску праксу у истом предмету и повреду налога Управног суда из пресуде донете у предмету У 3757/11 од 04.04.2013. године, као и на повреду одредбе члана 1065. Закона о облигационим односима, те повреду права на правично суђење. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине, а тражи и накнаду трошкова поступка.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је у извршењу пресуде Управног суда 16069/48 од 05.03.2020. године, одбио захтев тужиоца поднет дана 08.02.2018. године, за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и

координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад од 05.03.2014. године, који је и правноснажно окончан пресудом Управног суда У 8070/2014 од 19.03.2015. године, а којом је одбијена тужба тужиоца изјављена против решења другостепеног органа број 433-467/2008-п од 05.03.2014. године, којим је одбијена жалба против решења првостепеног органа од 03.03.2008. године. Предлог за понављање поступка од тужилац је засновао на одредби члана 176. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, указујући на околности због којих без своје кривице није био у стању да сазна, нађе и употреби нове доказе. По оцени туженог, тужилац, овде подносилац захтева, учинио је вероватним да без своје кривице није био у могућности да без посебног одобрења приступи архивској грађи „Дијамант“ банке а.д, што је, по датом налогу за вештачење, омогућено вештаку којег је ангажовао. Анализирајући наведене доказе на које се вештак позвао у свом налазу и мишљењу, као и нове чињенице и доказе које су приложени уз налаз, а који су пронађени у архивској документацији „Дијамант“ банке а.д, тужени је оценио да се исти не могу сматрати новим доказима у смислу члана 176. став 1. тачка 1) Закона, те да не могу довести до другачије одлуке по захтеву за понављање поступка и последично повраћају једнократног пореза на екстра доходак и екстра имовину, који је био предмет доношења одлуке надлежног органа. Ово стога што подаци до којих је дошао вештак, као ни сва преостала цењена документација не доказују да је „Дијамант“ банка ад извршила уплату пореза на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности у име и за рачун овде тужиоца, у виду налога за пренос из кога би била видљива прецизна сврха уплате, износ пореза утврђен решењем надлежног органа, позив на број одобрења односно број решења, шифра пореског обвезника, ЈМБГ или други податак из кога недвосмислено проистиче сврха уплате, нити пак доказују да је уплату извршио лично тужилац. Такође, ни из изјава сведока не произлази да су средства за која подносилац захтева тврди да представљају претплату исплаћена у његово име и за његов рачун, нити да је уплату спорних средстава извршио подносилац захтева лично. Имајући у виду наведено, по оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је одбио као неоснован захтев тужиоца за понављање поступка окончаног решењем од 05.03.2014. године, јер докази које је тужилац доставио уз предлог за понављање поступка, приложени уз захтев и уз налаз и мишљење вештака и његов су саставни део на основу ког је налаз сачињен, не садрже нове чињенице нити доказе који би, да су били познати органу, па и суду, приликом доношења ранијих одлука, могли довести до другачијег решења ове порескоправне ствари, будући да њима није доказано да је од физичког лица које је тражило повраћај пореза исти погрешно наплаћен у смислу одредаба Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Одредбом члана 176. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16) прописано је да се поступак који је окончан решењем против којег не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља, између осталог, ако се сазна за нове чињенице или стекне могућност да се изведу нови докази који би, сами или у вези са раније изнетим чињеницама или изведеним доказима, могли да доведу до другачијег решења (тачка 1).

Према одредби члана 181. истог закона, о захтеву за понављање поступка одлучује орган који је донео коначно решење. Исти орган понавља поступак по службеној

дужности (став 1); надлежни орган решењем одбацује захтев који није благовремен, није дозвољен или који је изјављен од неовлашћеног лица или у коме разлог за понављање поступка није учињен вероватним. Ако не одбаци захтев, даље испитује да ли је разлог за понављање поступка могао да доведе до друкчијег решења и, ако нађе да није, решењем одбија захтев (став 2).

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни суд налази да је иста правилна и на закону заснована, те су побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се Управни суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

По оцени Врховног суда неосновано се наводима захтева указује да Управни суд не цени и не прихвата доказе достављене уз захтев за понављање поступка, издате од стране Пореске управе и Министарства финансија, а којима се доказује да је „Дијамант“ банка а.д. у име и за рачун тужиоца, овде подносиоца захтева, уплатила износ од 30.147.610,40 динара, ради регулисања његове пореске обавезе. Ово стога што је по оцени Управног суда тужени прихватио одлучивање по захтеву тужиоца за понављање поступка, јер је учинио разумно вероватним да наведене доказе није могао да употреби на време, али да је, након детаљне анализе сваког доказа на које се вештак позвао, те нових чињеница и нових доказа који су пронађени у архиви „Дијамант“ банке а.д. Зрењанин, правилно оценио да исти не могу довести до другачије одлуке по захтеву за понављање поступка и последично повраћају предментних једнократних пореза, будући да се истима не доказује да је уплата на коју се тужилац, овде подносилац захтева позива, извршена у његово име и за његов рачун или да је уплату извршио он лично.

Неосновани су и наводи којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања од стране Управног суда, јер је Управни суд правилно нашао да докази које је тужилац доставио уз предлог за понављање поступка од 08.02.2018. године и уз налаз и мишљење вештака и који чине његов саставни део на основу кога је налаз сачињен, не садрже нове чињенице нити доказе који би, да су били познати органу, па и суду, приликом доношења ранијих одлука, могли довести до другачијег решења ове порескоправне ствари, будући да њима није доказано да је од физчког лица које је тражило повраћај пореза исти погрешно наплаћен у смислу одредаба Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Врховни суд је имао у виду све наводе захтева, па је констатовао да су у битном истоветни наводима тужбе који су у побијаној пресуди детаљно размотрени и правилно оцењени као неосновани. Следом наведеног, Врховни суд се није упуштао у поновну оцену изнетих навода. Према пракси Европског суда за људска права, обавеза образложења судске одлуке не значи да се у одлуци морају дати одговори на све изнете аргументе (Van de Hurk против Холандије, од 19. априла 1994. године, став 61.). То нарочито важи за образложења одлука судова правног лека у којима су прихваћени разлози изнети у одлукама нижестепених судова.

Имајући у виду све изложено, Врховни суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

С обзиром на то да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20) одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ
дана 02.06.2023. године, Узп 438/2022

Записничар,
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа – судија,
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић